

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: J.M.**, bytem ..., zastoupen JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2017, č. j. DSH/3710/17,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2017, č. j. DSH/3710/17 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Domažlice (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 14. 12. 2016, č. j. MeDO-80504/2016-Václ (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče (žalobce) a provedené záznamy byly potvrzeny. Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

Žalobce žalobu odůvodnil dvěma skupinami žalobních bodů.

V první skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Nerespektování odvolacích důvodů*“, žalobce namítal, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, č.j. MSK 49924/2014, vydané ve věci shodné, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ve věcech shodných či obdobných - rozhodnutí ze dne 22.10.2014, č.j. MSK 126113/2014, ze dne 12.11.2014, č.j. MSK 121761/2014 - vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to hlavně ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, kdy toto činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct (!), se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (precedens), užívání zásady legitimacy jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

V druhé skupině žalobních bodů, uvozené slovy „*Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“, žalobce uvedl, že v odvolání napadá jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu žalovaný uvádí, že tyto posuzovat nemůže, byť praxe popsána v bodě předcházejícím vypovídá o praxi jiné. Jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvlé orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Přiložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677, která nesplňují dle

rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C 1404971, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifičnost daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci. Dle žalobce není podklad způsobilý zejména v následujících případech: i) Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) či ustanovení § 18 odst. 3 téhož zákona v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou či případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou. ii) V případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“. Dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je zákonem stanovenou povinností řidiče být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla; v případě nepřipoutaného spolujezdce se sice jedná o přestupek, ovšem takový přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče. iii) V případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „telefonování za jízdy aj.“ kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je, dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., že řidič za jízdy nesmí: „při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“ z vydaného rozhodnutí musí tedy být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla, a tedy že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free. iv) Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít. Tedy, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích a nikoli dle zákona o silničním provozu. v) Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

Žalobce dále uvedl konkrétní výtky k pokutovému bloku ze dne 19. 10. 2016, 10. 3. 2016, 17. 11. 2015, 15. 6. 2015 a 30. 3. 2015.

K blokové pokutě ze dne 19. 10. 2016 žalobce uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f1“. Rozhodnutí obsahuje chybnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je zde popis skutku ve formátu „telefon“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zdali k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena jako již výše zmíněná právní kvalifikace „§ 7/c z.č. 361/2000 Sb., přičemž správná právní kvalifikace zní § 7 odst. 1 písm. c zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích.... Dle judikatury NSS: (volně citováno) Pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá (§ 7 odst. 1 viz výše) a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem.

Pokutovému bloku ze dne 10. 3. 2016 vytýkal, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“. Rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), a není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace, ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Popis skutku ve formátu „pásky“ nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zdali k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena již výše zmíněná právní kvalifikace „§6/1a z.č. 361/2000 Sb.“, přičemž správná právní kvalifikace zní § 6 odst. 1 písm. a zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích... Pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá (§ 6 odst. 1 zákona o silničním provozu) a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem.

K blokové pokutě ze dne 17. 11. 2015 žalobce uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“ a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále dle žalobce vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), a není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž

komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je zde popis skutku ve formátu „R^J“, což nepopisuje porušení jakékoliv povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zdali k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místu přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena jako již výše zmíněná právní kvalifikace „§18/4 zč.361/2000 Sb., přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích... Dle judikatury NSS: (volně citováno) Pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá (§ 18 odst. 4 viz výše) a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem.

Pokutovému bloku ze dne 15. 6. 2015 vytýkal, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f3“ a že rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci. Dále dle žalobce vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), a není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je zde popis skutku ve formátu „R“, což nepopisuje porušení jakékoliv povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zdali k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místu přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena jako již výše zmíněná právní kvalifikace „§18/4 zč.361/2000 Sb., přičemž správná právní kvalifikace zní § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích... Dle judikatury NSS: (volně citováno) Pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá (§ 18 odst. 4 viz výše) a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem.

K blokové pokutě ze dne 30. 3. 2015 žalobce uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f1“. Rozhodnutí obsahuje chybnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je zde popis skutku ve formátu „telefonování za jízdy“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zdali k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místu přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena jako již výše zmíněná právní kvalifikace „§ 7/lc z.č.

361/2000 Sb., přičemž správná právní kvalifikace zní § 7 odst. 1 písm. c zákona č. 361/2000Sb., o provozu na pozemních komunikacích.... Dle judikatury NSS: (volně citováno) Pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá (§ 7 odst. 1 viz výše) a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem.

Žalobce tedy zpochybňuje způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné, komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací tak, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutí č.j. 4 As 127/2014-39.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že dle ustanovení § 123f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemné námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provedení záznamu. Žalobce podal dne 2. 11. 2016 námitky proti všem provedeným záznamům bodů, čímž bylo zahájeno správní řízení. Prvoinstanční orgán v průběhu tohoto řízení shromáždil pokutové bloky ke všem přestupkům a po seznámení žalobce s kompletní spisovou dokumentací (ke kterému se nedostavil) vydal napadené rozhodnutí č.j. DSH/3710/17 ze dne 4. dubna. 2017, kterým zamítá námitky žalobce a potvrzuje provedené záznamy bodů.

K žalobnímu důvodu, který se týká rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, a to v souvislosti se zásadou legitimního očekávání žalovaný uvádí, že v průběhu správního řízení žalobce podal u prvoinstančního orgánu dne 2. 11. 2016 námitky, kde uvedl, že brojí proti všem záznamům bodů a dále v průběhu správního řízení podal pouze dne 9. 12. 2016 žádost o poskytnutí kopie spisového materiálu. Po celou dobu správního řízení nepodal žádný další konkrétní návrh, či vyjádření, které by mělo souvislost s rozhodováním jiných správních orgánů.

Dále k celé věci žalovaný uvádí skutečnost, že žalobce v rámci žaloby napadá, a to velice obecně pokutové bloky ze dne 19. 10. 2016, 10. 3. 2016, 17. 11. 2015, 15. 6. 2015 a 30. 3. 2015, kdy tyto bloky (resp. jejich ověřené kopie) jsou součástí spisové materie a mohl se s nimi v rámci správního řízení dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu před vydáním rozhodnutí podrobně seznámit. K seznámení se spisovou materií byl prvoinstančním orgánem vyzván a za tímto účelem mu byla stanovena přiměřená lhůta, kterou však nevyužil a ke správnímu orgánu I. stupně se nedostavil. Je tedy s podivem, jak může v rámci podané žaloby napadat obsah pokutových bloků, se kterými v rámci celého správního řízení nebyl seznámen, ani si nevyžádal jejich kopie atd. Během správního řízení byly vyžádány pokutové bloky ke všem přestupkům, které souvisely s dosažením celkové hranice 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Tyto pokutové bloky byly prvoinstančním orgánem a dále i odvolacím správním orgánem přezkoumány ve smyslu, zda na podkladě těchto rozhodnutí mohou být zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče. Bylo zjištěno, že všechny pokutové bloky

obsahují veškeré náležitosti, na základě kterých musí dle ustanovení § 123b odst. 2 silničního zákona dojít k zaznamenání bodů do bodového hodnocení řidiče. Údaje na pokutových blocích souhlasí s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení a rovněž korespondují s počtem zaznamenaných bodů, což vyplývá z výpisu z evidenční karty řidiče, který je ve spisové materii rovněž obsažen. Z uvedeného lze vyvodit jediný logický závěr, a to, že po celou dobu řízení nenastaly důvody k provedení opravy některého ze výše uvedených záznamů.

Závěrem žalovaný uvedl, že na základě výše uvedeného trvá na tom, že shromážděné pokutové bloky obsahují všechny náležitosti, které plně postačují k tomu, aby na základě nich mohl být zaznamenán příslušný počet bodů do registru řidičů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s. ř. s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

A.

Soud neshledal důvodnou první skupinu žalobních bodů.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu, již prvoinstanční orgán od příslušných správních orgánů vyžádal rozhodnutí, která byla podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz. strana 5) jasně vyplývá nedůvodnost námitek žalobce, neboť žalovaný „posuzoval jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče“, rozhodnutím jiných správních orgánů se nezabýval, neboť žalobce v odvolání žádná konkrétní neoznačil ani nepředložil. Žalovaný se nedopustil žalobcem namítaných pochybení, tudíž bylo na žalobci, aby eventuálně konkrétními námitkami poukázem na konkrétní skutečnosti zpochybnil způsobilost jednotlivých rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů.

B.

Soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních bodů.

Předně je nezbytné uvést, že tvrzení žalobce, že „jediné důkazy, které žalovaný posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení“, se nezakládá na pravdě, jak vyplývá z odůvodnění nedůvodnosti druhé skupiny žalobních bodů.

Pokud žalobce tvrdí, že „i přes specifčnost daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu“, lze se s jeho tvrzením ztotožnit, kromě údaje o tom, že žalovaný použil „argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí“. Tento argument žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepoužil. Tato obecná tvrzení však nijak neprokazují zákonnosti či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o námitku žalobce, že „přiložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677 nesplňují dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí“, je nezbytné uvést, že žádné takové pokutové bloky ani pokutové bloky stejných sérií nebyly podkladem pro záznam bodů v registru řidičů.

Pokud jde o námitku žalobce, že „v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“, je vhodné zopakovat závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku uvedl, že „s rigidní přesností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona

o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují. Ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o přestupcích, ve znění účinném v době spáchání přestupku, stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu nebo na pokyn "Stůj" daný při řízení provozu na pozemních komunikacích osobou oprávněnou k řízení tohoto provozu podle zvláštního právního předpisu. Ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví, že při řízení provozu na křižovatce znamená pro řidiče signál s červeným světlem "Stůj!" povinnost zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá" se symbolem „Dej přednost v jízdě!“ a "Příčná čára souvislá s nápisem STOP", a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Dalším údajem na přestupkovém bloku je, že přestupek byl spáchán dne 22.1.2010 v 19.10 hod. v Karviné na tř. 17. listopadu. Taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo.“.

Pouze a jen na základě popisu „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“ tedy nelze dospět k závěru o nezpůsobilosti rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů. Již z tohoto důvodu nemůže být námitka žalobce shledána důvodnou.

Přesto, pokud jde o pokutový blok ze dne 10. 3. 2016, byla v něm vedle údaje „řidič bez bezp. pásu“ označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, označení, za jaký přestupek byla pokuta uložena. Na základě těchto skutečností je nezbytné dospět k závěru, že ve všech případech „taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo“. Z popisu deliktního jednání žalobce je navíc zcela jednoznačné, že byla trestána jeho jízda bez připoutání se bezpečnostním pásem, nikoli nepřipoutání se spolujezdce., neboť v pokutovém bloku je výslovně uvedeno, že nepřipoután nebyl „řidič“.

Pokud jde o námitku žalobce, že „v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplyvá z popisu, rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, ani tuto nelze shledat důvodnou.

Na pokutovém bloku ze dne 17. 11. 2015, byla vedle údaje „překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci, 50/62 km/h“, označena osoba řidiče, den, hodina, místo, označení porušeného ustanovení zákona, a označení, za jaký přestupek byla pokuta uložena. Totéž platí pro pokutový blok ze dne 15. 6. 2015, kde byl uveden údaj „překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci o 20 km/h a více, R 50/73/70 KM/H“, Na základě těchto skutečností je

nezbytné dospět k závěru, že „*taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo*“.

Ani námitka žalobce, že „*v případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „telefonování za jízdy aj.“, není důvodná. V pokutových blocích ze dne 30. 3. 2015 a 19. 10. 2016 v popisu přestupkového jednání shodně uvedeno, že „za jízdy řidič držel hovorové zařízení“, spolu s ostatními údaji uvedenými na předmětných pokutových blocích platí, že „taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo*“.

Namítá-li žalobce, a to pouze obecně, že „*z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít*“, je nezbytné uvést, že na všech pokutových blocích je uvedeno, kdy a kde mělo ke spáchání přestupků žalobcem dojít. Ve spojení se zákonnými ustanoveními na pokutových blocích uvedených, je zcela zřejmé, že sankcionováno bylo deliktní jednání žalobce na „*pozemních komunikacích*“. Z ničeho nevyplývá a žalobce ostatně ani netvrdí, v případě jakého přestupku se mělo jednat o prostor „*mimo pozemní komunikaci*“. Dlužno však doplnit, že nic takového žalobce důvodně tvrdit ani nemůže, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-44, „*správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci)*“. Správnost a zákonnost pokutového bloku tak žalovaný přezkoumávat nemohl.

Soud neshledal důvodnými žalobcovy námitky týkající se jednotlivých pokutových bloků.

V pokutovém bloku ze dne 10. 3. 2016 je v rubrice „*6. Pokuta uložena za přestupek dle § ... zák. č. ... Sb., ve znění p.p.*“, správním orgánem postupně doplněno „*125c/1k*“ a „*361/2000*“. Dle názoru soudu je zcela zřejmé, že tímto je míněn přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Pod rubrikou „*5. Přestupkové jednání – doba, místo a popis*“, je uvedeno „*§6/1a z.č. 361/2000 Sb.*“. Je zcela zřejmé, že se jedná o § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu zakotvující žalobcem porušenou povinnost být jako řidič za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona pak takové jednání definuje jako přestupek. „*Zhutnění*“ označení zákonných ustanovení na pokutovém bloku lze ospravedlnit omezeným prostorem pro vyjádření příslušných

skutečností. Z uvedených důvodů se soud neztotožňuje s názorem žalobce, že „rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci“ a že „nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci“. Pokud jde o popis skutku ve formátu „pásy“, žádný takový údaj pokutový blok neobsahuje, nýbrž je zde, jak již bylo řečeno výše, uvedeno „řidič bez bezp. pásu“. Pokud jde o místo přestupku „Čerchovská 445, Domažlice“, považuje soud takový údaj s ohledem na skutečnost, že řidičova povinnost být za jízdy připoután bezpečnostním pásem platí kdekoli na pozemní komunikaci, tj. v daném případě kdekoli v dané ulici, za zcela jednoznačné označení místa spáchání přestupkového jednání nevyžadující bližší konkretizaci.

Pokud se jedná o pokutové bloky ze dne 15. 6. 2015 a 17. 11. 2015, pak je soud toho názoru, že je-li v kolonce „uložena za přestupek podle §“ uveden údaj „125c/1f4“ či „125c/1f3“, uveden popis skutku „rychlost“, „RJ“ či „R“ a právní kvalifikace označena údajem „§18/4 z.č. 361/2000 sb“, není zde objektivně žádných pochyb o tom, za co byl žalobce sankcionován. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km.h-1. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona, překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více. Podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1. Údaje „rychlost“, „RJ“ či „R“ byly doplněny odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil, tedy je zcela zřejmé, že byl žalobce sankcionován na překročení zákonem dovolené rychlosti. Tato specifikace je zcela v souladu se závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20. Uvedení údaje „§18/4 z.č. 361/2000 sb“ namísto „§ 18 odst. 4 zákona č 361/200Sb, o provozu na pozemních komunikacích...“, není žádných pochybením. Z obou těchto údajů je totiž naprosto zřejmé, že je jimi míněno porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

Obdobné závěry pak plně dopadají i na přestupky ze dne 19. 10. 2016 a 30. 3. 2015, neboť pokutové bloky obsahují jak popis skutku „za jízdy řidič držel hovorové zařízení“, tak i příslušnou právní kvalifikaci „125c/1f1 zák. č. 361/2000 Sb. a „§7/1c z. č. 361/2000 Sb.“.

K výtkám žalobce stran veřejně přístupného nebo soukromého pozemku je třeba konstatovat, že z hlediska skutkových podstat přestupků, za které byl žalobce poškozen, je zcela irelevantní, zda k sankcionovaným jednáním došlo na veřejně přístupném pozemku či na pozemku soukromém, podstatné je pouze to, zda se tak stalo v prostoru pozemní komunikace. Není proto důvodná námitka žalobce, že „nelze přezkoumatelným způsobem zjistit, zdali k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku“. Zde soud nadto připomíná své výše uvedené závěry, a sice že na pokutových blocích je uvedeno, kdy a kde mělo ke spáchání přestupků žalobcem dojít, přičemž ve spojení se zákonnými ustanoveními na pokutových blocích uvedenými je zcela zřejmé, že sankcionována byla deliktní jednání žalobce na „pozemních komunikacích“. Z ničeho nevyplývá a žalobce ani netvrdí (a ostatně ani důvodně tvrdit nemůže), že sankcionovaných jednání dopustil mimo pozemní komunikace. V návaznosti na to nezbyvá než dodat, že není opodstatněné žalobcovo tvrzení, že „vyvstává pochybnost o věcné

příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci)“. Pokutové bloky byly v daných případech vydány Policií České republiky, resp. Městskou policií Přeštice. Policie České republiky dohlíží na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, kdy v rámci výkonu tohoto dohledu mimo jiné kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a projednává v blokovém řízení přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 124 odst. 9 zákona o silničním provozu). Městské policie je pak oprávněna v blokovém řízení projednávat přestupky podle zákona o silničním provozu spáchané mimo jiné porušením pravidel o překročení nejvyšší dovolené rychlosti [§ 86 písm. e) bod 2. zákona o přestupcích]. „*Věcná příslušnost orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal*“, je tedy ve všech případech jednoznačně dána.

Lze tedy uzavřít, že žalobcem problematizované pokutové bloky byly způsobilými podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, když údaje v nich uvedené ve své vzájemné kombinaci dostatečně individualizují skutky, za které byl žalobce postižen.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**

V Plzni dne 17. října 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.